

# МОМИЧЕТО

До оградата на кортовете, Момчето и колегите му очакват появата на Бобъра. Той излиза от съблекалните небрежно праметнал сак, от който се показва ракета.

-Идвам.

-От половин час идваш! - упреква го Момчето.

-Точността е моят бог. - декламира Бобъра.

-Как върви ? - пита един от колегите.

-Чукаме ! - отговаря небрежно Бобъра.

Край езерото с лебедите всички забелязват как Момчето се отделя от групата и се приближава до Момичето с русите коси.

Бобъра се опитва да го спре.

-Не си губи времето. Не бута.

-Искам да видя лебедите. - лъже Момчето.

Приятелят махва с ръка и тича при групата. Момчето отива до Момичето, навежда се и закрива очите му.

-Пуснете ме ! - протестира Момичето и се мъчи да махне нахалните ръце. – Не Ви познавам.

-Знам.

-Какво искате ?

-Аз съм Добрият принц.

-Аз съм Момичето.

-Срещнахме се .

-Чаках Добрия принц.

-Чудесно - засмива се Момчето. - Ние сме влюбени.

-Ти го казваш.

-Ти ще го потвърдиш! Обичам те от сто години.

-Но аз съм на деветнадесет.

-Няма значение. Дай ръка! Ще те заведе в моя замък.

-Преди това ще отида на лекции.

-Съгласен съм. Двадесет и първа аудитория, първа банка. Мястото до прозореца. Да кажа ли и факултетния ти номер?

-Не! Разузнаването ти работи добре.

Момчето взима чантата и тръгва.

-Защо ми взимаш чантата ?

-Представи си, че е семейна общност.

Слънчевите лъчи гонят Момчето и Момичето по потъналата в зеленина алея.

— X —

Таванът е като всички тавани в които живеят студенти. Стените са облепени със снимки на жени, плакати, чертежи. Библиотеката - скована саморъчно. Столове няма. На разхвърлените по пода възглавници са насядали студенти.

Музика, чаши, бутилки.

Сред цигарения дим, на вратата се показва Момичето. Момчето я посреща.

-Това е ...

-Замъкът.

-И гостите са в моя чест ?

-Само отбрано общество.

-Моите предшественички ? - пита Момичето сочейки стените.

-От последната година. - смее се Момчето. - Не ги сочи !

Гостите ще помислят, че ревнуваш.

-Не каза ли, че съм благородна душа ?

-Казах, че си най-хубавата.

-И само толкова ?

-Не бъди максималистка.Идват да ни досаждат.

Момчето има право.Към тях се приближава Бобъра.

-Най-добрият му приятел. - представя се Бобъра.

-Най-новата му приятелка. Радвам се, че се запознахме. Имам една молба към Вас.

-Целият съм в слух.

-Ние излизаме. Ш...ъ...т ! Бъдете така добър да забавлявате гостите.

Много са симпатични.

Момичето хваща под ръка Момчето и пред учудения поглед на Бобъра го извежда от стаята. Бобъра се връща при Мария.

-Да му се не надяваш на нашия ?!

-Какво те учудва ? - пита Мария.

-Хвърлил е дюшеш.

-Завиждаш ?

-Не ставай глупава .

-Харесват се.

-Любов от пръв поглед ?

-Защо го подценяваш ? Много е готин .

-Прави се на интересен.

-Интересна е и мацката.

Градът се събужда с познатите трамвайни припеви, с тракането по кофите за боклук, с първите лъчи на слънцето, които се плъзгат по телевизионната кула, празния стадион, мокрите покриви и учудени спират на една таванската табакера.

Любопитен лъч се разхожда в тихата таванска стаичка.

-Събуди ли се Принце ? - пита Момичето.

-Да !

-Ш...ъ...т ! Хазяйката.

-Не ми пука.

Момичето оставя подноса с кафето на земята и се хвърля към Момчето.

Тяхната борба няма нищо общо със спорта.

— X —

Купонът тече с пълна сила. В центъра са Момчето и Момичето. Със свършването на мелодията към тях се приближават Мария и Бобъра.

Бобъра :

-Оформихте се като хубава двойка.

-Скоро вестниците ще пишат за нас. - смее се Момчето.

-Да вървим ! Ще ни вземат местата. - предлага Мария.

На бара Бобъра поръчва за всички.

-Да пием за готините студентски години !

-И за успешния финал. - намесва се Мария.

-Много бързате ! Има още изпити, има защита.

-Спокойно ! Защитата е парад на войските. Това ви го казвам аз -

Бобъра. Щом сме стигнали до Рим ...

-Може и да не видим Папата. - смее се Момчето.  
-Това го казваш - ти ? Човекът за когото няма тайни в науката.  
-Толкова ли е умен ? - хитрее Момичето.  
-Извади страшен късмет - пропява Бобъра – Той е супер!  
-Стига си ме пунтирал ! - смее се Момчето. - Хайде да танцуваме!  
На бара остават Мария и Бобъра.  
-Малката изглежда е глътнала топката ? - пита Бобъра.  
-Око - рентген - смее се Мария.  
-Истина ли е ?  
-Не съм им светила.  
-Може да са споделили ?  
-Не споделят, когато се чукат .  
-Все пак ...  
Бобъра не чува какво му отговаря Мария.

— X —

Дърветата са покрити с белия воал на пролетта.Черният път се е врязал в тях както в графика. Момчето и Момичето тичат към спрелия камион. Шофьорът ги посреща засмян.

-За къде?  
-Към градът . - отговаря Момчето.  
-С вас съм.  
В кабината е топло. Шофьорът се мъчи да прогони през прозореца заблудена пчела.  
-Животинка. Да върви да си гледа работата. Командировка?

-Не.

-Екскурзия ?

-Нещо такова. - отговаря Момчето.

-Студенти ? - пита шофьорът.

-Да ! - в хор отговарят младите.

-Браво ! Ако не е тайно по какво?

-Архитектура.

-Искате да пиете вода от извора? - е следващия въпрос.

-Нещо такова. - усуква го Момчето.

-Има какво да научите. Хубав град е, ще знаеш. Аз едно време щях да се женя тука, ама се разминах. Девойчето и то ли е архитектура.

-А-ха! - отвърща Момичето.

-Това е хубаво!Учение му е майката.Има една дето викат:грешките, каже на докторите са под земята, а на архитектите над земята. А'кво ще кажете? Ей, вие да не се обидите ?

-Няма, няма! - обажда се Момичето.

-Ние не грешим. - допълва Момчето.

-Нищо момче. Ще почнете да грешите. Кой не греши? По- малки да са грешките - това му е майсторлъка ...Брей, майка му стара ! Гледай каква пролет се е пукнала.

Погледът на младите напуска шофьорската кабина и потъва сред бялата пролет.

В брачната зала са застанали в редица Момчето, Момичето и техните случайни кумове - лелката и някакъв чудат чиновник.

Отшумяват последните акорди на “Свадебния марш”. Момчето и Момичето неволно се притискат, изслушват словото, вземат акта за брак, напускат залата и потъват в бялата улица, захласнати от слънчевата тишина, красивите къщи и някаква непозната за тях до този момент, мелодия.

Лъчите на слънцето се промъкват през прозореца и гаят Момичето, което отваря очи и учудено оглежда обстановката.

Варосани стени, кокетни перденца, стар скрин, маса, столове и едно цъфнало на прозореца мушкато. През откренатата врата стигат гласовете на говорещите.

-Де ще намерите през този сезон места в хотела? - чува се гласът на лелката, станала свидетел на бракосъчетанието.

-Ние за първи път идваме в града. - оправдава се Момчето.

-То е хубаво, но като ви казвам елате да преспите у дома ... Няма места по хотелите. Пък сега вече ще идвате и ще отседате тука. Нали сме рода. Ще закъснея за работа. Ти събуди булчето. Тука е закуската. Хайде, останете със здраве !

След малко вратата се отваря и на прага застава той - нейният съпруг.

-Как спа ? - пита Момчето.

-Както в приказките. - отговаря Момичето.

-Нещо си умислена ?

-За нас ...

-Страх ли те е ?

-Решихме го заедно.

-Все пак те е страх.

-Не постъпихме ли прибързано ?

-Животът ще ни научи да не се страхуваме.

-А хората ?

-Хората ?

-Няма ли ... ?

-Няма... Зависи от нас.

Момичето става и бялата и нощница се слива с варосаните стени.

Русите коси се сипят върху лицето на Момчето.

-Ти ме доведе в най-хубавия замък..

-Ще ти построя хиляди пъти по-хубав!

— X —

Цветя.

Цветя на масата.

Цветя на лавицата и библиотеката.

Живи цветя са изпълнили таванската стаичка.

Светлина е нахлула през табакерата и оглежда младоженците.

Момичето е приседнало на кревата и реши косите си. Момчето приготвя кафе. На вратата се чука. Двамата притихват.

-Кой е ?- пита Момчето.

-Бобъра.

Двамата се поглеждат объркани, после прихват да се смеят.

-Един момент ! - казва Момчето. - Чакай !

-Не чакам ! Ще разбия вратата !

Момчето отива до вратата и я затиска с гръб.Прави знаци на Момичето да се облече.

-Отваряй ! Няма къде да я скриеш !

Момичето намята пенюара си и покрива леглото. Момчето отваря вратата и кани Бобъра да влезе.

-Браво !Ето ги гълъбчетата!

-Ще пиеш ли едно кафе ?

-Остави кафето ! Идвам да те водя на лекции.

-Много хубаво.

-Кое е хубавото? Търся те цяла вечност.Сигурно си я лъгал с приказки за принцове и принцеси ?

Момчето с театрален жест :

-Представям ти моята съпруга.

-Съпруга ?!

-Да! При това моя. Питам за кафенце.

-Не ! Не може да бъде ! Не ми сипвай !

-Може ! - потвърждава Момчето. - Ето. Нима не виждаш, че това е акт за граждански брак? Сега можеш да пиеш едно кафенце в нашето семейно гнездо.

-Ама това е истина ? - продължава да не вярва Бобъра.

-Официален документ. - намесва се Момичето.

-Ти не се бутай в шамарите ! - прекъсва я Бобъра.

-Тя е равноправен член на моето семейство. - застъпва се Момчето.

-Защо не ни поканихте на сватбата ?

-Наша работа.

-Решихте да се скриете ? Цепещи се елементи...

-Защо не изпиеш едно кафенце? - весело се намесва Момичето и поднася чашката.

-Семейно гнездо... Отивам да докарам групата.

-Чакаме ви ! - кани Момичето.

-Няма да се бавим дълго. - заканва се Бобъра и излиза от стаичката.

-Почакай ! Кафето... - опитва се да го спре Момчето.

-Не го спирай !- смее се Момичето.

— X —

Мария е слязла от колата и бавно се разхожда. От входа изкача Бобъра, припряно изчаква Мария да заеме мястото си и рязко потегля.

-Да не си решил да се самоубиваш? - пита Мария.

-Аз - не ! Но други са го направили.

-Кои ?

-Нашите приятели.

-Какво се е случило ?

Бобъра намалява скоростта.

-Този свят е пълен с кретени.

-Слушай ! Спри колата и ми кажи какво се е случило !

-Женитба, миличка. Оженили се гълъбчетата. Най-умният, най-добрият, най, най...най-тъпият е сключил брак с онази руса глупачка.

-Така ли ?- Мария се отпуска на седалката и очите и следят лицето на Бобъра.

Бобъра :

-Оженили се ! Изградили семейно гнездо. Кретени !

-Е...и...

-Знаеш ли?

-Какво те интересува? Може би те е яд, че не можеш да обичаш като него? Или се страхуваш да обичаш? Или само пресмяташ кого да обичаш ? Или гледаш да нараниш някого ?...

-Що не си ...

— X —

Коридор в института по архитектура. Часовникът отмерва двадесет и два часа. Край една от вратите боязливо се ослушва Момичето.

Вратата се отваря и Бобъра излиза целият плувнал в пот.

-Въртя ме цял час, за една мършава тройка!

-Много ли е ядосан ? - пита Момичето.

-Той винаги е ядосан. Имам чувството, че духовната му храна са студентските мъки.

-Грешите, колега! - репликира го показалият се на вратата професор.- На диета съм. .

Бобъра бързо се отдалечава. Професорът оглежда Момичето.

-Защо не влезете? Вижте в какво състояние сте ? В коридора ли сте решили да раждате?

-Не ... аз чакам...

-Да, да !Чакате съпруга. - досеща се професорът. - Не се страхувайте! С него нямам проблеми.

— X —

На изхода на института ги очаква Бобъра.

-Къде изчезна?-пита Момичето.

-Разкарах се, онзи алигатор да не ми изяде тройката.

-Страшен изпит.- смее се Момчето.

-Тържествен и божествен.- коментира Бобъра.

-Не разбирам. - чуди се Момичето.

-Виж как е облечен. - обяснява Момчето.- Тъмен костюм, вратовръзка...

-Тържествено - пояснява Бобъра.

-А божественото ?

-Бобъра тегли билет и се кръсти...

-Когато говорих, професорът не престана да се кръсти.

Тримата избухват в смях.

-Напред да живеем ! - кани Бобъра.

-Няма да стане. - Момчето сочи Момичето.- Прибираме се.

-Глупости ! Идвате с мен ! Старите са ми обещали прилично възнаграждение, срещу възможността да видят на родословното дърво да виси диплома на архитект.

-И ти видя днес клончето на което ще я закачиш ? - пита Момчето.

-Този клон ще бъде позлатен!

-Довиждане, Бобър! - сбогува се Момчето.

-Както искате. Чао !

Бобъра се качва на “Мерцедеса “ си и потегля.

-С какво е по-добър от нас? - пита Момичето.

-С мама, с татко, с връзките, с парите ...

— X —

Около родилния дом сцените се повтарят всеки ден.

Полуотворени прозорци. Познати сигнали...

-Момиче ?

-Момче ?

Сълзи. Сълзи от радост.

Пред вратата всички са в очакване.

Ето ги.

Тя носи неговия син.

“Многая лета

!“ Цветя.

Целувки ... и сълзи в очите.

Една малка главичка събира погледите на всички посрещачи на живота.

— X —

Колата е спряла на “Околовръстното”.Под вдигнатия капак Бобъра оправя някакви кабели. Момчето е застанало до него и без интерес го наблюдава...

-Така и предполагам . - казва Бобъра.

-Какво и е ? - пита Момчето.

-Клемите на акумулатора. Вчера го свалих и не съм ги затегнал. Дай, ако обичаш, ключа!

Момчето се заглежда в работата на Бобъра.

-И аз реших да се женя. - съобщава Бобъра.

-Прогресираш.

-Не, бе! Нужна ми е ...

-Институцията брак.

-Семейните се котират по-добре.

-Мислиш ли, че е така ? Аз не го почувствах.

-Рядко издигат ергени. Вземи ключа !

Бобъра затваря капака, вглежда се в Момчето и ехидно задава въпроса :

-Мислиш ли, че някоя ще се излъже за мен?

-Сигурен съм. Като се има предвид какво предлагаш.

-Не е малко.

-Кола, апартамент, пари за харчлък, връзки...

-Имам ги.

-Мъчно ми е за теб.

-Защо ?

-Защото тези неща нямат нищо общо с брака.

-Грешиш! - опонира Бобъра и вади кутия цигари.- Ще запалиш ли?

-Не ! Кариера на раменете на жена?

-Е ... - неопределено вдига рамене Бобъра и пали цигара.

-И си се насочил към Мария ?

-Да.

-Коопериране на връзките ?

-Какво лошо? Навремето хората са се женили за имоти.

-Предстои ти голямо бъдеще.

-Да се надяваме ...Хайде, качвай се !

-Чакай!- спира го Момчето.- Представям си, ако станеш началник.Ще ме вземеш ли на работа?

-Никога няма да те взема ...

-Защо ?

-Защото си умен.

-Питам се какво ни свързва двамата ?

-Единство на противоположностите.

-И друго?

-Друго няма. Има приказка за жабата и гьола. Да вървим, че старият ни чака.

Двамата се качват в колата и тя плавно се плъзга по асфалта.

— X —

Кабинетът е подреден с вкус и много средства. Около малката масичка пред бюрото са седнали : Бобъра, Бащата и Момчето. Секретарката прибира чашите от кафе.

-И помни ! Партията те изпраща. - продължава бащата след излизането на секретарката.

-Да не Ви, подведа?

-Няма страшно. Проверен си. Знаеш ли колко кандидати имаше?

-Благодаря, Ви! На мен действително ми е необходима по- добре платена работа.

-Хайде ! Баща ти ми беше най-добрия приятел.Лека му пръст.Ти не го помниш.

-Още веднъж благодаря!

-Не ви задържам.

Двамата стават, ръкуват се с Бащата и Бобъра извежда Момчето от кабинета.

— X —

В градинката асфалтът е покрит с разноцветния килим на есента. Момчето и Момичето са приседнали на пейката и наблюдават детето в количката .

- Какво казаха лекарите? - пита Момчето.
- Да се махнем от тавана. Повече разходки, въздух ...
- Прави са ... Жалко, че не можем да живеем в тази градина.Ходих по обявите. Наемите са скъпи.
- Може би трябва да отида при майка на село?
- Предложиха ми да замина на работа в Тунис.
- Аз ти говоря за село - ти стигна до Тунис.
- Щом се закрепим малкия и вие ще дойдете.
- Смяташ ли, че е разумно ?
- Нямаме изход.
- През девет планини и морета.
- Какво да се прави? Съвременен гурбет.
- Как ще живеем разделени?
- Страх ли те е ?... Трябва да се направи нещо...
- Сигурно си премислил?

- Притиснати сме.

- Задуха. Да се прибираме.

Двамата подкарват количката по алеята .Вятърът събаря последните гроздове листа, които кръжейки меко падат по земята.

— X —

На аерогарата Момичето изпрати мечтите си.

Изпрати ги заедно със своя съпруг, излетял с последния самолет, който бързо се губи в надвисналите над смълчания град облаци.

— X —

Луксозен магазин с прекрасни стоки и само няколко посетители.

Мария небрежно хвърля скъпи тоалети пред изумения поглед на Момичето и отекченото лице на Бобъра. Покупките, които направиха младоженците бяха колкото годишната заплата на съпруга й.

— X —

Мерцедесът гони светлините на фаровете през гъстата мъгла. Бобъра трудно удържа колата по осовата линия на мократа магистрала.С периферното зрение следи всяко трепване на Момичето.

БОБЪРА: Трудно ще се доберем ...

МОМИЧЕТО: Моля ?

БОБЪРА: Казвам, че трябва да спрем някъде по пътя.

МОМИЧЕТО: Страшничко е.

БОБЪРА: Мисля, че сме близо до едно мотелче.

МОМИЧЕТО: А Мария ?

БОБЪРА: Знае че съм командировка.

МОМИЧЕТО: Излъгал си я?

БОБЪРА:Благородна лъжа. Тя е спокойна и ти си спокойна.

МОМИЧЕТО: И защо?

БОБЪРА: Как да ти помогна?

МОМИЧЕТО: И това ако е помощ?

БОБЪРА: Я, не се заяждай !

МОМИЧЕТО: Не ми е приятно...

БОБЪРА: Не се притеснявай! Оставихме детето в сигурни ръце.Сега си волна птица.Междо другото, майка ти на колко години е?

МОМИЧЕТО: Мина четиридесетте.

БОБЪРА: Готина е.

МОМИЧЕТО: Какво ѝ е готиното? Съсипа се след развода.

БОБЪРА: Баща ти?

МОМИЧЕТО: Не се обажда.

БОБЪРА: Баща ти не се обажда. Мъжът ти...

МОМИЧЕТО: Какво мъжът ми?

БОБЪРА: Вее си шапката по чужбина.

МОМИЧЕТО: Ти му помогна да я вее.

БОБЪРА: Глупости! През цялото време го разубеждавах.

МОМИЧЕТО: И му казваше да не заминава?

БОБЪРА: Нещо повече.Обяснявах му на какви рискове те подлага.

МОМИЧЕТО: И какви са?

БОБЪРА: Големи. Готина мацка...съблазните на живота...

МОМИЧЕТО: Я стига се занася!

БОБЪРА: Ето го мотелчето. Спираме.

МОМИЧЕТО: С едно условие.

БОБЪРА: Без условия.

В мотела им предлагат единствената свободна стая.

— X —

- Ало! Мамо!.. Чуваш ли ме?... Ало!
- Ало! Говоря бързо, че затварят пощата.
- Мамо, чуваш ли ме?
- Трябва да дойдеш...
- Чуваш ли...
- Детето не е добре. За болница е...
- Много шум има... Как е детето?
- ...лекаря каза...
- Ало! Имате много поздравии от таткото...
- Ало!
- Прекъсна.

— X —

Момичето се люлее на стола пред масата с разхвърлени по нея учебници, записки, прибори за чертане. Леко почукване по вратата я връща в действителността.

- Кой е ?
- Аз съм.
- На вратата се показва Бащата.
- Пак идваш.
- Едва те открих. Изпитът ти е насрочен за утре.
- Аз не съм готова.
- Няма страшно! Нали за това ходатайствувам. Или как беше точната дума?... Нали за това се интересувам. Няма ли да ме поканиш да седна?
- Заповядай!
- Моите съболезнования за детенцето.
- Ще пиеш ли едно уиски?
- Нямам време. На съвещание съм. Желая ти успех.
- Много съм ти задължена.
- Да не кажеш на Боби, че съм идвал.
- Няма.
- След изпита ще пратя колата да те вземе.
- Бащата излиза.
- Момичето рови под масата и изважда бутилката.

— X —

Свещеникът отказа да опее Момичето, въпреки молбите на майката.

В смъртния акт пишеше, че смъртта е настъпила след употреба на голямо количество сънотворно.

Погребаха я без да дочакат Момчето.

После плъзнаха слуховете.

Убийство.

Самоубийство.

Говориха, клюкарстваха и я забравиха.

Просто един живот си отиде.